

deraf er der gennem Bevillingerne, saaledes som de ere opstillede, ikke tilvejebragt nogen Løsning af den Strid, der har verleret om Sagen; den forholder sig i Virkeligheden ganske stille, den staar paa det samme Standpunkt, som den har staaet paa i en Aarrække — naar undtages de enkelte Punkter, jeg allerede har berørt — og man kan heller ikke sige, at der i den Ordning, som nu altsaa foreligger, er nogen Forberedelse til en Løsning. Ja, man kunde endog saa frygte for, at det saa langt fra var en Forberedelse til en Løsning, at det meget mere var en endelig Rasten Brag paa den Løsning, som Teaterkommissionen havde foreslaaet, eller i alt Fald tænkt at forberede ved sine Forslag, saa at man altsaa derved i Virkeligheden lod Teaterkommissionen vide, at dens Arbejde var spildt og unyttigt. Dette er jo imidlertid et Indtryk, som ikke er rigtigt; som det fremgaar af Forhandlingerne i det andet Ting og den Udtalelse, som den højtærede Minister kom med i Gaar, betyder det ikke dette; det betyder ikke mere, end at man vil holde Stillingen uforandret, og at man altsaa ikke vil kaste Brag paa, eller paa Forhaand dømme og fordømme Teaterkommissionens Forslag og de videre Arbejder, som den paa dette Grundlag vil foretage. Men det er en Stillestaaen, indtil Kommissionens Arbejder ere afsluttede; det ere de nemlig ikke og vare det ikke dengang, da disse Forslag bleve indsendte til Ministeriet fra Kommissionen. Der er altsaa, mener jeg, ifølge denne Opfattelse for saa vidt endnu Haab, og jeg mener: nogenlunde grundet Haab om, at der kan vindes Dre for den Løsning, som Teaterkommissionen enstemmig er gaaet ind paa. Jeg fremhæver dette „enstemmig“, fordi Teaterkommissionen i sin Midte tæller Mænd af meget forskellige Anskuelser — jeg vil ikke tale om politiske Anskuelser; thi det ligger jo ikke for; men der er Mænd af meget forskellige Standpunkter i æstetisk Henseende, og altsaa med forskellige Standpunkter med Hensyn til Bedømmelsen og Burderingen af det kal. Teaters Betydning. Derfor har det sin Bægt, at det var enstemmig, at disse Forslag vare komne frem, og jeg tør altsaa haabe, at den Vedtagelse, som nu har fundet Sted nede i Folketinget om dette Punkt, ikke betyder en Forkastelse af dem, men blot en Afventen, og jeg tror at kunne nære grundet Haab om, at denne Sag i kommende Samlinger vil kunne føres til en heldig Afslutning. Af denne Grund anser jeg det derfor heller ikke for ganske overflødigt eller ganske spildt at gøre et Par Bemærkninger, jeg vil ikke sige til Forsvar for, men for at lede til en billig Burdering af de Forslag, som Te-

aterkommissionen er fremkommen med, og at paapege, hvorfor vi mene, at der ad den Vej, som altsaa dels er afsluttet og dels er forberedt ved disse Forslag, kan vindes en Løsning, som kan og bør tilfredsstille for en lang Tid.

Det vil jo være i Grindring, at den Kamp, som gennem flere Samlinger førtes paa Finansloven om det kongelige Teater, vel nok delvis havde en personlig Karakter — det vedkommer nu ikke Teaterkommissionen — men tillige havde den saglige Karakter, at man fra den ene Side og særlig fra Folketingets Side, mente, at der kunde opnaas Balance, saaledes at Teatret kunde drives, uden at der behøvedes noget Tilskud paa Finansloven fra Statens Side, medens man fra Administrationens Side hævdede — under Paapegen af Erfaringens Vidnesbyrd i en lang Aarrække — at en saadan Balance ikke var mulig, og at Tilskuddet, naar man raadspurgte Erfaringen, maatte være af den Størrelse, som det var opført i de Forslag, som gennem flere Aar vare blevne forelagte. — Teaterkommissionens Opgave skulde nu være at se at gøre Ret og Stel mellem disse modstaende Anskuelser og prøve at finde et Budget, der kunde holdes, og som kunde bringe det Tilskud, som det kongelige Teater maatte behøve, betydelig ned under det, de senere Aar have medført. Det er denne Opgave, som jeg mener foreløbig er løst ved de Forslag, vi have indsendt til Ministeriet, og om hvilke jeg tillige vil udtale, at de indeholde en Forberedelse til en endelig Løsning; thi, naar man fulgte de Tanker, som ere nedlagte i disse Forslag, vilde det Tilskud, som vi ere komne til for det kommende Finansaar, bringes endnu ikke saa lidt ned, naar Overgangstiden var til Ende.

Der er tre Forudsætninger, fra hvilke vi ere gaaede ud ved disse Forslag. Den første Forudsætning var den, at en Statsdrift eller Statsunderstøttelse vilde ikke kunne undværes, og at Lovgivningsmagtens Faktorer ikke vilde nøgte det kongelige Teater en saadan. Vi kunde ganske vist tænke os — og det er et Spørgsmaal, hvis Løsning er forbeholdt i disse foreløbige Forslag — at Administrationen kom ind i andre Former, at der kunde findes Former, som maaske vare mere fordelagtige for Budgettet end dem, der nu følges. Det er forbeholdt nærmere Undersøgelse; paa dette Punkt ere Meningerne maaske delte. Men ingen i Teaterkommissionen mente, at man burde træffe en Ordning af det kongelige Teater, hvorved det fik en saadan Selvstændighed — maaske med Tilskud fra Statens Side, maaske uden noget saadant — at Følgen vilde